

Ny Ellebjerg tur-retur

Af Niels Jørgensen, ungdomstræner og fotograf.

Som træner for B93's U14-hold i drengefodbold mødes holdet og jeg altid på Svanemøllen Station, når vi skal spille på udebane. Holdets sammensætning er 91,7 % med anden etnisk baggrund end dansk, eller med andre ord, der er én etnisk dansk dreng. Efterhånden som den enkelte spiller kommer dumpende til det aftalte tidspunkt iført hængerøvsbukser, stor sweater og med kasketten omvendt på, giver de hånden til hinanden. Gruppen vokser, og som træner forsøger jeg at holde styr på, om alle er kommet, det viser sig altid, at der én som udebliver. Og jeg ringer til ham. Ofte bliver telefonen ikke taget, når de kan se, at det er mig, som ringer, men i dag er jeg heldig:

»Hallo!«.

»Amin, hvor er du henne?« spørger jeg med en fast og bestemt stemme, – svaret kommer efter en smule tøven, og med en undskyldning samt en forklaring:

»Jeg skal til forældresamtale.«

»Jamen, det er lørdag, – der er da ikke forældresamtale om lørdagen!«

»Åh, jeg mente skolekomedie – og jeg har givet besked til Nabil!«

»Okay, kommer du, eller kommer du ikke?«

Sådan er det hver gang, de er ikke til at stole på, tænker jeg. De siger ét, men gør noget andet – altid kun lige, hvad der passer dem. Ansvarer over for holdet og mig ser de stort på, ”egocentriske røvhuller”, tænker jeg, hver gang de svigter holdet. Nabil ved ikke noget om, at Amin skulle til skolekomedie, men han skulle vist til undervisning i arabisk, hvor han går i skole om lørdagen... Efter ærgrelsen har lagt sig, over at vi nu kun har én udskifter, bevæger flokken og jeg os ned på perronen, hvor drengene med deres knaldsorte hår, påbegyndende skægvækst og deres pubertetsagtige lange lemmer fylder godt op både i landskabet og i støjniveauet. Sproget, der bliver talt, er dansk, selvom der også er andre sprog, de har tilfælles.

Vi møder en af mine kolleger, imens vi venter på toget, og hun spørger forsigtigt:

»Er du sammen med dem der?«

Hendes skepsis giver sig udtryk i hendes ansigtsudtryk, samt i den store bue, hun går uden om os, men hendes reaktion er intet imod, når vi larmende kommer ind i kupeen, hvor folk rejser sig og hurtigt flytter sig med et kropssprog, som viser, hvad de mener om disse unge mennesker. Togturen forløber med musik i høretelefonerne og gang i smartphones, hvor de kommenterer, hvad der er sket på Facebook, siden de loggede sig af sent i går aften. Den indbyrdes tone er kærlig, men stemmerne kan komme helt op i højeste oktav, når samtalen kommer hen på, hvilken klub der er bedst, og det mest ømme punkt, hvilken spiller der er bedst: Milan og Inter har mange tilhængere i den muslimske verden, og spillere som Sneijder og Zanetti anses for lige så gode som Messi og Christiano. Så der falder nogle hårde ord, når man ikke hører efter, hvorfor Sneijder er mere værdifuld for holdet end Christiano, og ord som *din bøsse*, *knep dig selv* og *din mor er en luder* hænger som tunge skyer i luften. Kropssproget og attituden bliver mere voldsom i takt med, at der

ikke kommer nogen indrømmelser fra nogen af parterne. Som træner og voksen bryder jeg ind og forsøger at dæmpe dem og fortæller dem alvorligt om at sige så grimme ord til hinanden:

»Det' jo kun for sjov, coach, men Sneijder er bare bedre – kan du ikke forklare dem om det, så forstår han det måske bedre?«

Sådan fortsætter det helt ind i omklædningsrummet efter den lange gåtur fra betonstationen, Ny Ellebjerg. Men når alle er klædt om, efter at de enkeltvis har været ude på toilettet for at tage deres fodboldbukser på, for man viser ikke sine ædlere dele frem, begynder fokuset at være på, at vi er på vej ud for at spille en fodboldkamp.

»De er ikke en skid værd!«

»Jeg kender Mustafa, fra min skole, han kan ikke spille fodbold, – han laver fan'ne kun frispark!«

»De tabte til HIK, og dem bankede vi 7-0!«

»Jeg laver 3 mål i dag – skal vi vædde!« råber Dilarwad – og han fortsætter ivrigt:

»Nej, nej, jeg laver 4 – det' helt sikkert, er der nogen, som vil vædde?«

Troen på egne evner er stor, og alle føler sig som Zanetti, Sneijder og Cristiano, der hilser på modstanderen, mens Champions League-hymnen lyder for det indre øre. Fremad Valby er også godt repræsenteret med anden etnisk baggrund end dansk. Den unge dommer er med til at hæve procentindsatsen, så kampen ser ud til at blive højspændt. De ligger i baghovedet alle de historier om kampe med mange indvandrere, som ender i slagsmål og dårlig omtale for fodbolden.

Kampen bliver også spændende og intens. Der er ingen på banen, som sparer sig. Der bliver tacklet, skubbet, råbt, skældt ud, jublet, smilet og ærgret sig. Der bliver spillet med lidenskab og passion, sådan som fodbold skal spilles. Der bliver givet to gule kort et til hvert hold, som udløser en 10 minutters udvisning. Ude fra sidelinjen leder jeg holdet frem med opmuntrende tilråb, som aldrig kommenterer dommeren og hans kendelser eller modstandens gøren og laden. Kun mit eget hold. Alle i truppen er bekendt med de tre regler, der gælder, hvis man spiller på mit hold:

1 – Vi brokker os ikke over dommeren.

2 – Vi brokker os ikke over modstanderen.

3 – Vi brokker os ikke over hinanden.

Kampen ender uafgjort, og på vej hjem i toget er alle trætte, og stemningen er ikke nær så høj, som på vej derud. Nogen står af på Nørreport, andre er blevet i Valby for at se deres venner spille. De er selvkørende og tager ansvar for deres egen hjemtransport. I de tre år jeg har trænet holdet, har jeg aldrig mødt en forælder, som har været ude og se deres søn spille. Alt imens jeg sidder alene i toget på vejen hjem og reflekterer over de nyligt afsluttede begivenheder, og efter at skuffelsen over, at vi ikke vandt, har lagt sig, indfinder glæden sig over dagens trættende og mættende oplevelser. Jeg oplever, på trods af de stiafhængige, kulturelle baggrunde, der er imellem spillerne og mig, at vi delte, mødtes og var sammen. Vi kom inden for i hinandens univers. Mit gode gamle danske forenings-jeg (hvis det ord findes?) havde denne lørdag formiddag et frontalsammenstød med stor selvtillid og stærk tro på egne evner. Men ved at mødes om noget fælles, lærte begge parter noget af hinanden. Ingen forsøgte at lave om på den anden, vi så og respekterede hinanden, som dem vi er. Og gik efter et fælles mål – at vinde. Det lykkes som bekendt ikke hver gang, men man har lov at tro – og nu ved jeg, at Amin ikke kan spille om lørdagen og har derved mulighed for at indkalde en anden spiller, og så vinder vi – næste gang banker vi dem stort!